

Byla připomenuta práce Ehrenfelsova a Maxe Wertheimera a samozřejmě i Rostoharova – jubilatova učitele. Nechyběla myšlenka o hudbě jako archetypu, otázka synestézie (prolínání vjemu barvy a tónu) a psychoterapie prováděná pomocí hudby. Dozvěděli jsme se o Karajanově zájmu o psychosomatiku a pokusech, které byly provázány – např. o vztahu mezi charakteristikami hudby (výšky tónu, jeho intenzity, barvy a rytmu) a fyziologických závisle proměnných (krevního tlaku, tepu atp.). Závěr slavnostní přednášky se týkal problematiky emocí ve vztahu k hudbě. Není mnoho psychologů, kteří mají tak úzký vztah k hudbě jako kolega – violončelista Josef Švancara. Díky za to – i za tento příspěvek do pokladnice ne tak často na veřejnost vstupující problematiky psychologie hudby.

Z aktivního hudebního hlediska byl vrcholem setkání koncert výtečného brněnského klasického tria – Pavel Wallinger – na housle, Karel Plocek – syn bývalého studenta psychologie – viola a náš skutečně špičkový profesionální violončelista Jan Škrdlík “uzemňoval hudbu” tohoto tria. Slyšeli jsme výběr ze skladby současného skladatele G. Kleina Trio “Terezín” a tři věty z tria Es dur op. 3 Ludvíka van Beethovena.

Veřejných i soukromých zdravic bylo nepočítaných – z Čech, Moravy i Slovenska. Psychologický ústav se postaral i o to, aby bylo možno v přátelském setkání pokračovat i po ukončení slavnosti. I to přispělo ke kladům tohoto vzácného setkání.

Lidé jdou a procházejí životními jubilei, ba dokonce odcházejí a jejich práce, kolikrát vykonávaná s mimořádným zánícením a úctyhodnou snahou, může být chápána jako něco samozřejmého. Slouží ke cti Psychologického ústavu Filozofické fakulty v Brně, že se z toho často po hříchu u nás zabydleného vzoru vymanil a jednal podle starého vzoru “komu čest – tomu čest”.

Jaro Křivohlavý

Vzpomínka na profesora Libora Míčka

Dne 26. dubna 2004 zemřel ve věku 73 let profesor PhDr. Libor Míček, CSc., kolega, přítel, psycholog, průkopník a představitel oboru duševní hygiena, duševní zdraví mládeže a dospělých.

Poznával jsem ho při osobních setkáních na seminářích pořádaných Českomoravskou psychologickou společností v různých místech naší republiky, při jednáních na Výboru sekce Psychologie zdraví i na každoročních mezinárodních konferencích této sekce ve Vernířovicích u Šumperka.

Když v akademickém roce 1990 – 1991 vykonával funkci prorektora Masarykovy univerzity pro záležitosti nově vznikající Slezské univerzity v Opavě, přizval mě i s jinými psychology, abychom zahájili přípravu na tehdy ojedinělém studijním oboru u nás „Ekologická psychologie“. Bohužel, po personálních změnách a odchodu profesora Míčka nebyl tento obor realizován.

Profesoru Míčkovi jsem vděčný nejen za jeho cenné rady při přípravě mé habilitační práce v letech 1995 – 1999 na téma Psychologie zdraví, ale za i jeho osobní účast jako člena komise při habilitačním řízení této práce na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci dne 19. ledna 2000.

My všichni, kdo jsme s ním spolupracovali, jsme ho znali jako vážného, hlubokého, klidného člověka, ale i jako odvážného humanistu. Jeho hlas pro humanismus, pro morální dimenze lidské osobnosti a jeho smysl pro hlubší podtext lidského života zněl i v dobách, kdy to zdaleka nebylo tak samozřejmé jako dnes. To, co profesor Libor Míček vykonal, je velkým a cenným vkladem do naší soudobé lidské i psychologické orientace. Libore, díky.

Doc. PhDr. Bohumil Koukola, CSc.
klinický psycholog, vedoucí ústavu
Ústav pedagogických a psychologických věd
Filozoficko-přírodovědecká fakulta
Slezská univerzita v Opavě

Odborná literatura

Jan Poněšický: ÚVOD DO MODERNÍ PSYCHOANALÝZY
(Triton 2003)

Recenzovaná kniha je v pořadí již třetí publikací autora vydanou v nakladatelství Triton. (V krátkém odstupu předcházely rovněž pozoruhodné práce „Psychosomatika pro lékaře, psychoterapeuty a laiky“ a „Fenomén mužství a ženství“). Podobně jako předchozí texty, i tento je velmi zdařilou, výstižnou a srozumitelně podanou integrací různých psychoterapeutických teorií na psychoanalytickém základu, autorových osobních terapeutických a životních zkušeností i odkazů a názorů na společensko-kulturně-politické dění.

MUDr. dipl.psych. Jan Poněšický, narozen 3.10.1943, v současné době primář kliniky Median v Berggiesshübelu v SRN, vystudoval medicínu na UK v Praze a posléze dále i psychologii. Z důvodů politické diskriminace (v roce 1968 spoluzakládal Klub angažovaných nestraníků) roku 1977 emigroval do Německa, kde pracoval jako psychoanalytik na renomovaných psychoterapeutických klinikách. Věnuje se psychosomatice a psychoterapii poruch osobnosti a poruch příjmu potravy a přednáší na Psychoanalytickém institutu v Drážďanech. Naše odborná veřejnost ho zná nejen jako autora řady odborných publikací, ale naštěstí vzhledem k jeho ochotě často se vracet do rodné země i jako lektora Pražské psychoterapeutické fakulty a aktivního účastníka různých psychoterapeutických konferencí, jehož příspěvky vždy provokují k přemýšlení a další diskusi, a zkušeného supervizora.

V „Úvodu do moderní psychoanalýzy“ se ve zhuštěné formě seznámíme se základními psychoanalytickými koncepty, vývojem psychoanalýzy ve 20. století, pojmáním osobnosti, procesu učení, tělesnosti, vztahovosti a účinnými faktory v terapii.